

Generalitat de Catalunya
Departament d'Educació
Institut Jaume Hugué
Antiga Escola del Treball
Valls

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

(SANT JORDI 2020)

**ITINERARI POÈTIC I
NARRATIU**

SANT JORDI 2020

ITINERARI POÈTIC I NARRATIU

Edició: Departaments de Llengua i literatura
catalana i castellana

Maquetació: Direcció

Portada: Mercè Bessó

© Institut Jaume Huguet. Antiga Escola del Treball
Valls, 23 d'abril de 2020

PÒRTIC

Aprendre a aprendre

Heu pensat algun cop com aprendreu quan acabeu els vostres estudis i us allibereu dels vostres estimats professors? Encara que no us ho sembli tothom té la necessitat d'aprendre i adquirir nous coneixements, o d'aprofundir en allò que ja sabem. L'ésser humà té aquesta inquietud, que no té per què ser acadèmica. I no em digueu que no. Molts de vosaltres sou veritables experts en temes que us agraden: música, futbol, ordinadors, jocs, etc., i probablement heu adquirit la informació sense cap professor, amb autonomia, cosa que demostra el vostre interès per assimilar coneixements. Simplement es tracta de tenir la suficient motivació per aprendre allò que ens omlle.

Encara que no us ho sembli la competència bàsica d'”Aprendre a aprendre” és una de les més útils, us servirà al llarg la vostra vida i es treballa a les escoles amb els projectes educatius. Heu de tenir en compte que moltes aplicacions i coneixements tecnològics futurs encara no existeixen actualment, i els haureu d'adquirir pel vostre compte a partir d'aquesta competència bàsica.

L'aprenentatge en la vida no s'acaba mai, com diu el refrany castellà: “muriendo y aprendiendo”; i això no consisteix només a llegir llibres o a cercar informació per Internet, sinó a utilitzar les més diverses fonts i

mètodes com ara l'observació, la pràctica o l'experimentació.

Fa anys, jo tenia un company que afirmava que el professor no ensenya, sinó que és l'alumne el que aprèn. En part tenia raó ja que l'aprenentatge és un procés intern que requereix motivació i que ha de causar una certa sorpresa en l'alumnat per retenir i interioritzar els coneixements. Quan els alumnes diuen “alaaa” en una classe, és un bon senyal; vol dir que el contingut ha impactat i, per tant, serà assimilat més fàcilment. Ja ho diu la Rosalía en la seva cançó “quién lo diría...” referint-se a un esdeveniment inesperat.

Hi ha molts mètodes d'aprenentatge, però el pràctic, és a dir, aprendre fent coses, és molt millor que no pas el d'escoltar o llegir. No s'aprèn a jugar a futbol mirant partits a la TV, sinó practicant l'esport al camp. Amb aquest mètode cometrem molts errors, que no s'han de considerar com a negatius, sinó com un mal exemple o una oportunitat de millora.

Els coneixements que pugueu adquirir en aquesta vida seran el millor tresor que podreu trobar, un tresor que no us pot prendre ningú. Ara bé, és clar que no ho podem saber tot en aquest món. Tots som ignorants en la major part dels temes, i els nostres coneixements són com un gra de sorra en un desert; però això no ens ha desanimar, i hem de perseverar per trobar el camí que ens faci més feliços mitjançant el que aprenem.

També és molt important la reflexió sobre el que sabem i el que no sabem, que ens farà més savis i més lliures davant d'una mar d'informació que no sempre ha estat contrastada; hem de tenir cura de no creure'ns-la tota: és un dels perills principals de la societat actual.

Finalment, voldria acabar amb unes paraules d'agraïment.

Sempre em vaig sentir acollit per vosaltres, a l'Institut, i m'omple de satisfacció haver conviscut i haver compartit la vostra vitalitat, que ara d'alguna manera trobo a faltar. Ja no em sentireu més cridar o enfadar-me amb ningú!

No sé si vosaltres heu après alguna cosa amb mi, però jo us puc dir que sí que he après de vosaltres, i que molts de cops m'heu fet reflexionar amb preguntes que no m'havia plantejat mai.

Adeu, amics; gràcies per tot el que m'heu donat i gràcies per cada cop que torneu a pensar amb mi. Jo m'emporto el millor record del món.

Ramon Vidal

Professor de l'Institut (2011-2019)

XXII Premis Literaris
Sant Jordi 2020

POESIA

Premi Carles Magriñà

Categoria A:

Primer premi

Només amb tu, d'Aina Rallo Salles

Accèssit

La meua raó per viure, de Carlos Alekyan

Pantescu

Categoria B:

Primer premi

Un desig d'igualtat, de Raquel Armengol

Bergadà

Accèssit

Condemnats, d'Arnau Niubó Garcia

Categoria C:

Primer premi

El naixement d'una concepció, de Cèlia Moncosí

Aubia

Accèssit

Àrid, de Marina Vidal Garriga

Premi Federico García Lorca

Categoria A:

Primer premi

El tiempo, Emma Morales

Accèssit

El Mar, Tomás Aceña

Categoria B:

Primer premi

Léeme los labios, Ivet Segú

Accèssit:

Oh, flor de mi jardín, Saray Queralt

Categoria C:

Primer premi

Llegan, Marina Vidal

Accèssit:

Tejido de rojo, Mar Ollé

PROSA

Premi Narcís Oller

Categoria A:

Primer premi *La Sílvia i la seva recerca*, de Júlia Racionero Sabaté

Accèssit *Quan ens estimàvem*, d'Isona Ferré Cebrián

Categoria B:

Primer premi *Amor pintat*, d'Ivet Segú Torné

Accèssit *War Flowers in Heaven*, d'Irela Baena Leiva

Categoria C:

Primer premi *El petó daurat*, de Mar Ollé Sigró

Accèssit *Secrets sobre rodes*, de Mireia Fernández March

Premi Miguel de Cervantes

Categoria A:

Primer premi *Un sitio especial*, Clara Cano

Accèssit *¿Locura?*, Laia Camell

Categoria B:

Primer premi *Dear Sunshine*, Alisson Alarcón

Accèssit *El paseo*, Teo Milán

Categoria C:

Primer premi *La pesadilla*, Mireia Fernández

Premi Carles Magriñà
de poesia

PREMI, CATEGORIA A
AINA RALLO SALLES
1R ESO D

NOMÉS AMB TU

Els seus ulls tan especials
com la il·lusió de molts regals,
els seus llavis vermells
tan esplèndids com la mel,
amb la seva cara bonica
que a ningú no se li oblida...
Tot això li vull dir
amb una simple poesia.

Pels carrers passejàvem
tots dos agafats de la mà
i, amb un somriure entre les galtes,
una rosa li vaig regalar.

Cantàvem i ballàvem les danses tradicionals
que els músics solen tocar,
fins que un dia va arribar
un drac ferotge que estava afamat
i a tot el poble es volia menjar.

Portava un vestit blanc,
amb una corona de flors al cap
i unes sabates de xarol
que brillaven tant com l'or.

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
CARLOS ALEKYAN PANTESCU
1R ESO A

LA MEVA RAÓ PER VIURE

Encara penso en aquella noia
que em fa sentir important.
Ella és la meva joia
i em fa seguir endavant.

Quan la vaig veure,
no m'ho podia creure.
Em vaig desmaiar,
no la podia deixar anar.

Vaig apropar-m'hi per parlar
i la vergonya em va atrapar,
però el meu cor la va guanyar
i al final em va acceptar.

PREMI, CATEGORIA B
RAQUEL ARMENGOL BERGADÀ
3R ESO C

UN DESIG D'IGUALTAT

Un moviment esclavitzat
que es vol alliberar,
cercant la desitjada igualtat
que el sistema vol evitar.

Callada no estàs més guapa,
simplement més submisa,
la caixa de Pandora es destapa,
perquè vivim en una societat masclista.

Els rols han canviat
i no per això t'has de sentir amenaçat,
col·laborar per construir,
i no sotmetre per destruir.

Plegats busquem la llibertat
que un sistema patriarcal ens ha arrabassat,
no abandona la nostra missió
d'aconseguir un món millor.

El sexe no marca la identitat,
és la persona que marca la diferència,
els mals costums que hem adoptat
són els que demostren l'absència
d'intel·ligència.

Homes i dones hem de lluitar
perquè ningú es consideri superior,
que quedi clar que les diferències
s'han de respectar,
que ningú se senti més gran
ni tampoc inferior.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
ARNAU NIUBÓ GARCIA
3R ESO C

CONDEMNATS

Quan la causa és noble i sincera,
tot és poc
i res és massa.

I quan la derrota és severa
i la meva gent miro capcot,
em dic que ningú no ens arrabassa
el moviment que ens allibera.

No cerquem la glòria
ni l'eternitat
sinó la compensatòria
per aquests anys d'adversitat.

Ens han condemnat
a no poder expressar sentiments,
a no plorar
quan som en públic,
a emocionar-nos o a estimar.

Condemnats a no poder acollir qui no és com
tu,
a no estimar-te tal com ets,
a no poder trencar el tabú
i a no poder exercir els nostres drets.

PREMI, CATEGORIA C
CÈLIA MONCOSÍ AUBIA
2N BAT B

*EL NAIXEMENT D'UNA
CONCEPCIÓ*

Agonitza i es remou,
s'esgarrapa les entranyes.

Sua, plora, no pot més.
Sap que està a punt de néixer.

Sent rampells per les mans,
el cap li fa mil voltes.

Ara és l'hora.

S'aixeca i, amb el pols tremolós,
cobreix el seu pit i l'esprem.

L'esprem, l'esprem. Esprem també el seu cor.

Crida, i al crit el segueix un silenci.
Per fi tot és en calma.

L'artista ha tingut una idea.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
MARINA VIDAL GARRIGA
2N BAT A

ÀVID

Ritmar sense vareta,
volar sense una meta.
Tocar els records més vius,
que fan reviure estius.

Escriure quatre lletres.
Doncs sí, són només lletres,
Però, i si estic dormint,
en lloc d'estar escrivint?

És l'ordre d'una estrella
que fa que sigui ella;
no sé ben bé què és,
però sé que és molt més.

És molt més que una flor,
més gran que un simple plor.
Tan simple d'olorar,
tan fràgil de mirar.

Doncs, tots sabem l'inici,
però no si té un final,
si és una sorpresa,
o un simple regal.

Colors, en té moltíssims,
però pocs són de veritat;
es tracta d'una mescla
que s'ha enverinat.

Són crits de petites fulles
que volen caure i sortir;
són pètals que volen l'aroma
i olorar sense patir.

Són rajos de pluja instantània
que mullen deserts amb amor;
són ombres que viuen el dia,
però moren quan tot és fosc.

No és mida o color,
ni forma o brillantor.
Ets lliure del color,
cap ordre és millor.

No cal saber el seu nom,
tampoc el seu cognom;
només cal situar
comquanquè volem traçar.

Per què ens preocupem tant?
Per: on, què, com i quan?
Si som peus de gegant,
que poden fer el món gran.

La vida em crida;
La vida m'estira.
D'acord, és ella.
És vida, vida i només vida.

Premio Federico García Lorca
de poesia

PREMIO, CATEGORIA A
EMMA MORALES
1R ESO A

EL TIEMPO

El sol me bajaba la mirada,
el viento me doblaba las pestañas,
las hojas de los árboles bailaban
mientras que a mi destino llegaba.

El tiempo hoy me molesta
y me hace buscar abrigo.
Y el frío me recuerda
que olvidé traerte conmigo.

Dónde tendría la cabeza.
Me pasa por ser poeta.
Pues esta desdicha yo sufro
por no ponerme la chaqueta.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
TOMÁS ACEÑA
1R ESO D

EL MAR

Es tan vivo y a la vez tan muerto,
pero tiene un futuro muy incierto.
Espero que no sea un desierto
porque eso sería un entuerto.
El mar es nuestro gran aliado.
No obstante, lo hemos abarrotado.
Lo cuidaremos con mucho amor
para que esté vivo y con color.

PREMIO, CATEGORIA B
IVET SEGÚ
4T ESO A

LÉEME LOS LABIOS

Lee mis labios lento y sin prisa,
léelos sin temer qué dirán,
vas a hallar pequeñas mariposas
que a quedarte te invitarán.

Pero déjame antes construir
una coraza pintada de flores
para ocultar temores, difuminar errores,
y que de ellas te enamores.

Con el tiempo has encontrado
la llave de esa coraza pintada,
y entras en lo más profundo de mi alma
tan solo con una mirada.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
SARAY QUERALT
4T ESO C

OH, FLOR DE MI JARDÍN

Oh, flor de mi jardín
hueles a calcetín.

Si se juntan los mares y los ríos,
¿por qué no se juntan
tus labios con los míos?

Brillan tus ojos,
vuelan los aviones,
y si hoy te apetece
utilizaremos condones.

Si yo te regalo mi humor
me premias con tu sonrisa,
pero si te doy mi amor
desapareces con la brisa.

Aunque no te lo diga mucho
te quiero un montón,
pero la verdad es que prefiero
que te comas un mojón.

PREMIO, CATEGORIA C
MARINA VIDAL
2N BAT A

LLEGAN

Llegan, sin avisar,
pequeñas chispas,
al recordar.

Llegan, por tu mirar,
por empezar,
por embarcar.

Llegan, porque son así,
sin tener razón,
por sentir pasión.

Llegan, por libertad,
por sensaciones,
por enlazar.

Pueden, hipnotizar,
fijarse en ti,
y perdurar.

Llegan, como la lluvia,
caen, como el azar.

ACCÉSIT, CATEGORIA C
MAR OLLÉ
2N BAT B

TEJIDO DE ROJO

Palpa la arena bajo sus pies
desnudos entre la ruina,
a su alrededor en la cuna
cuerpos sin un después.

De camino hacia el nuevo mundo
donde encuentre más esperanzas,
ya no está en ese valle de lágrimas
tan secas en la luz del desierto.

Y delante suyo el mar, desafiante.
Las olas y sus latidos al unísono.
Volveré algún día, piensa, pero no,
el destino es el que tiene enfrente.

Ha abandonado su país tejido de rojo
en busca de colores más claros,
más suaves, más pacíficos.
Pero le es difícil cambiar de tono.

Y esa pequeña llama que le quedaba,
se fue apagando lentamente
hasta que solo restaron cenizas
de lo que hubiera podido ser,
de haber sido otra su suerte.

Premis Narcís Oller
de narrativa

PREMI, CATEGORIA A
JÚLIA RACIONERO SABATÉ
1R ESO C

LA SÍLVIA I LA SEVA RECERCA

Un dia de primavera a l'Institut Antoni Ballester de Mont-roig del Camp. La Sílvia, una nena de tretze anys, va començar a fer un treball sobre la cultura del seu poble, Mont-roig. Va començar a pensar i a pensar, fins que al final se'n va sortir. Va decidir fer el treball sobre Joan Miró, que és molt conegut aquí al poble, com a pintor.

La Sílvia quan sortia de l'institut se n'anava pel poble a la recerca de la informació del seu treball. Un dia va anar al casal del poble i es va trobar el senyor Rovira; li va donar un caramel de cafè, com feia sempre que la veia. La va fer seure i li va explicar la seva coneixença amb Joan Miró. Va quedar bocabadada del que li va explicar. El senyor Rovira, coneixia molt bé Joan Miró, gairebé eren com de la família. En aquella època era un petit vailet i, juntament amb les seves dues germanes, vivien en aquella masia on els pares del senyor Rovira treballaven de masovers per a Joan Miró. A Miró li agradava viatjar molt, però, tot i així, s'inspirava molt en els paisatges de Mont-roig i sempre tornava a la masia per pintar els seus quadres. Per acabar la conversa, el senyor Rovira li va recomanar el recorregut dels punts importants de l'artista, que ara en el poble s'anomenen indrets

mironians. Aquests espais s'identifiquen per un panell amb una muntanya roja.

La Sílvia, quan va arribar a casa, va passar la informació al seu treball i va preparar la motxilla per començar a fer les rutes. L'endemà, va tornar a la seva rutina de l'Institut; en finalitzar les classes va iniciar les rutes, tal com li havia dit el senyor Rovira. La Sílvia, xino-xano, va arribar al primer punt de la ruta, el Mas Miró. Des del camí es veia el taller del pintor; al darrere seu, hi havia el mas i, frontalment, la casa dels masovers, on havia crescut el senyor Rovira. Des d'aquí va pintar el quadre “La masia”. Després va anar cap a un altre punt mironià, la platja de la Pixerota, on Miró dibuixava les seves conegudes estrelles.

La Sílvia estava trobant molt interessant aquest treball i estava aprenent moltes coses sobre Joan Miró que no sabia. S'estava fent fosc, i ja era hora d'anar cap a casa. A la tarda següent va anar cap a la muntanya roja, on hi ha l'ermita de la Mare de Déu de la Roca i la capella de Sant Ramon, on també va pintar el quadre “Mont-roig, Sant Ramon”. La motivació del quadre van ser les formes naturals de l'espai. Miró deia que aquell color roig avinagrat que li agradava tant va donar nom al poble. La Sílvia va tornar cap al poble i va passar a buscar el senyor Rovira pel casal per anar a l'últim punt, “El primer pont” al costat de la cooperativa agrícola. El senyor Rovira explicava a la Sílvia alguns detalls d'aquest quadre: el pagès cavant, la bandera catalana al terrat d'una casa. Però tot emocionat el senyor Rovira li

diu: «Nena: és el poble i l'església de Mont-roig que Miró deia, quan viatjo duc sempre en el maletí una garrofa de Mont-roig. M'hi he perdut amb aquest contacte amb Mont-roig, sempre m'ha donat una força d'arbre».

La Sílvia va estar molt atenta a aquestes paraules del senyor Rovira i, ben educada, li va donar les gràcies. Es va afanyar a anar a escalfar motors per posar en marxa el seu treball. Estava molt emocionada, quin munt d'informació de primera mà. I quina aventura de poder fer aquesta excursió passant per tots els punts mironians. Estava fent aquell treball amb molta empena.

Va ser tota una sorpresa saber que el senyor Rovira havia viscut, crescut i compartit molts moments amb el geni de Joan Miró.

La Sílvia volia afanyar-se; volia acabar per poder compartir tot allò amb els seus companys. Quins nervis! Feia dies que no sortia amb el seu grup d'amics, tan capficada amb la feina, viatges cap al casal, l'excursió... havia estat molt entretinguda. Bé, el treball ja estava enllestit.

L'endemà era el gran dia de l'exposició. Tenia nervis i dubtes, però ella es quedava amb la part més divertida, la part aventurera: se sentia una mica com una petita periodista. Qui sap? Potser la Sílvia havia descobert coses d'ella mateixa que no sabia pas que li cridaven l'atenció.

Va arribar el gran dia. Molt emocionada, al matí, intercanviaven opinions i xerraven amb el grup d'amics. Tots tenien moltes coses per dir-se. Va tocar el timbre i va arribar l'hora. La Sílvia va exposar el seu treball, va passar molts nervis, però es va posar la mà a la butxaca, va trobar una garrofa i va pensar en les paraules de Joan Miró: "M'ha donat la força d'un arbre".

Tot va anar molt bé, havia d'agrair al senyor Rovira que li expliqués la seva vida i la volgués compartir amb ella. Sense tot això de primera mà no hauria estat el mateix.

La Sílvia va prendre per costum passar, de tant en tant, pel casal del poble a fer una visita al senyor Rovira. Li va agradar moltíssim que ell i els seus amics li expliquessin les seves històries sobre el poble. I sempre en prenia nota!

ACCÈSSIT, CATEGORIA A
ISONA FERRÉ CEBRIÁN
2N ESO A

QUAN ENS ESTIMÀVEM

Lucy va agafar un full en blanc i un bolígraf, va seure a l'escriptori i va escriure:

"Quan ens estimàvem era tot més fàcil, un hola al passadís, un adéu a la porta. Passava les hores pensant en tu. La teva mirada, els teus llavis, el teu cos... Només podia pensar en tu. En tornar a casa unes flors apareixien als meus ulls. Els nostres llavis es tocaven apassionadament i lentament, un contra l'altre com si no hi hagués un demà. El meu cor s'endinsava en una tendresa com un divendres al sofà, al teu costat. Podia passar hores enraonant amb algú de tu, pensant en tu, somiant amb tu... Però el que més m'agradava era poder estar amb tu. Les tardes al teatre, els matins a casa, les nits al cinema, eren meravelloses, semblava que no acabaria mai. Les trucades de bona nit, les nits plujoses xiuxiuejant que ens estimàvem, els records dels estius, contemplant les estrelles... Quan vèiem un cometa caure, el meu desig era no perdre't mai i poder-me despertar amb un t'estimo teu. Els dilemes que teníem per escollir on sopar, què mirar, de què parlar... Vaig aprendre a reaccionar davant dels problemes, a mirar-me amb bona cara davant de l'espill, a estudiar el teu cor, a escoltar els meus sentiments i a estimar. Confiava en

tu. Quan et deia amor meu, era de veritat, no ho deia col·loquialment, jo t'estimava. Les carícies a la cara, els petons, les abraçades eren reals. La lluna plena ens donava energia, sortíem a veure-la, al prat de davant de casa. Tu eres dolç, tendre, les paraules sortien de la teva boca amb un ritme que encantava a qualsevol. Quan ens estimàvem...

Tots aquests records un dia van desaparèixer. Les nostres fotografies a poc a poc van anar a un calaix. La meua cara ja no tenia llum, no tenia esperança, només tenia, desgràcia. Si no hagués sigut per aquell avió, pel viatge de negocis... No t'hauria d'haver deixat marxar, ni escollir aquella feina. La feina donava més diners, però no es poden comparar els diners amb la vida, i menys amb la teua. Va ser culpa meua, i no m'ho podré perdonar mai. Recordo aquell cop a Viena, on vam anar a veure "El Petó", el viatge junts per primer cop, semblàvem feliços, teníem esperança, volíem un futur. Res d'això ha passat. Just fa un any vas marxar al matí. A l'hora de dinar ens vam trucar, les últimes paraules, els últims instant sentint la teua veu, i no ho vam valorar. Em vas dir "Amor penjo que ja surt l'avió, ens veiem a la tornada, t'avisó quan arribi, adéu!". Aquell missatge mai va arribar. Només em van trucar unes hores després uns senyors amb una veu greu per dir-me que tot s'havia acabat, que havies marxat. Era inimaginable. No podia deixar de pensar en tu. Només recordar la teua veu, la teua mirada, els teus llavis, els meus ulls estan immersos de llàgrimes. És cansat haver de plorar cada dia, no tenir vida, no puc

fer res sense tu. Tu eres la meva vida i sense la meva vida estic morta “ – va escriure Lucy.

Després va agafar la pistola que tenia sota el coixí, va carregar, se la va posar al costat del cap. Va estar pensant, va veure la seva vida passant per davant i va dir "Quan ens estimàvem tot era més fàcil" i ràpidament va pressionar el gallet. Una bala va travessar el seu crani en menys de cinc segons, i ella va caure desplomada a terra, sense consciència. En cinc segons va morir una persona per amor, una persona que pensava que havia ocasionat la mort accidental del seu marit. Mai pots confiar que tot anirà bé. Per això aprofitar el temps és important, i el més important és estimar-te a tu mateix, i després ja estimaràs als altres.

PREMI, CATEGORIA B
IVET SEGÚ TORNÉ
4T ESO A

AMOR PINTAT

Per a una noia com jo, l'art era la millor manera de passar el temps lliure. M'encantava donar tombos durant hores i observar tots i cadascun dels quadres del Museu d'Art Modern de Nova York. El meu pare hi ha treballat tota la vida, així que tenia barra lliure per entrar-hi quan volgués. Gairebé cada dia després de l'escola, si no tenia gaire feina per fer ni molts exàmens, hi passava un parell d'hores. Gràcies a això, em sabia de memòria tots els detalls de tots els quadres, la manera en què estaven col·locats, qui els havia pintat, i tenia molt de criteri i un ull molt entrenat per a la pintura. Des de petita havia viscut envoltada d'art, sobretot a casa. La mare és música i el pare, a part de treballar al museu, pinta. Tot i que ja no visc a casa amb els pares, l'art segueix sent una part molt important de la meva vida i tinc les parets del pis plenes de quadres i fotografies.

Aquell dia, dreta davant del meu preferit, “La persistència de la memòria”, o “Els rellotges tous” com tothom l'anomena, no em vaig adonar que algú darrere meu estava observant el quadre amb la mateixa intensitat que jo. I encara menys que, de tant en tant, desviava la mirada cap al meu clatell,

preguntant-se quina cara s'amagava darrere d'aquells foscos cabells.

No sé quant de temps va estar passant això sense que jo me'n adonés, poden ser mesos o dies. Però un dia, per casualitat, vaig apartar els ulls del quadre i vaig girar el cap en el moment en què ell fixava la mirada en mi. I així ens vam trobar. Des d'aquell dia, ja no anava davant de l'obra tan sols per veure-la, sinó que també per trobar-me amb ell. I així van passar els dies. Observàvem el quadre, ens miràvem, seguíem mirant el quadre, un dels dos marxava primer i després l'altre. S'havia convertit en una espècie de rutina frustrant i perfecta alhora.

Així va seguir passant el temps. Pel que fa al misteriós noi, em va sorprendre molt que un dia portés un llenç i pintures. Es va posar a reproduir el quadre sense dir res. No és que esperés que em donés cap explicació, però m'havia imaginat que ell també passava tantes hores allà davant només per gust, i no per pintar-lo més tard. Vaig estar temptada molts cops de posar-me darrere seu i analitzar també la seva obra. Tot i així, no ho vaig fer mai. Em semblava que estaria envaint la seva privacitat.

No sabia dir si va ser cosa del destí o simplement casualitat, però finalment ens vam trobar. Estava clar que els dos ens havíem adonat que coincidíem quasi cada dia davant d'aquell quadre. Però ell arribava abans, o ho feia jo; ell marxava abans, o ho feia jo. I cap dels dos no gosava dir res a l'altre. Quan ens vam creuar aquell dia a la sortida del museu, no em va

caldre ni mig segon per adonar-me que era el meu moment. Dissimuladament i amb destresa, vaig donar-li un copet als fulls de paper que portava a les mans, i els hi vaig fer caure. Obviament, vaig oferir-me a ajudar a recollir-los i, aprofitant el moment, vaig invitar-lo a un cafè. Aquell cafè va ser el primer de molts. Cada tarda passejàvem junts pel museu i, més tard, fèiem el cafè i xerràvem sobre els nostres punts de vista sobre els quadres i els significats que els trobàvem. I, tal com es podia esperar, de la pintura i de l'olor de cafè, en va néixer l'amor.

El que no vaig saber fins molts anys després, quan finalment vam decidir anar a viure junts, va ser que la reproducció del quadre de Dalí incloïa un nou membre. Una noia de cabells marrons dreta davant del quadre, amb les mans a les butxaques dels pantalons i el cap lleugerament aixecat, mirant el quadre.

ACCÈSSIT, CATEGORIA B
IRELA BAENA LEIVA
3R ESO D

WAR FLOWERS IN HEAVEN

La mare m'abraçava fort. Molt fort. Xiuxiejava que tot sortiria bé, que no havia de tenir por pel que pogués passar. Acariciava la meva esquena, com podia, perquè em relaxés, ja que la seva mà estava feble per la ferida. Martina plorava sense consol, sense entendre què passava mentre s'arraulia entre ambdues.

—Mare, quan tornarà el pare amb nosaltres? —vaig preguntar encara amb les llàgrimes encallades a la gola.

—Aviat, amor meu... Aviat —semblava molt cansada i ho vaig reafirmar quan es va quedar adormida.

Tenia fred. Les tres tremolàvem per la humitat. Jo només tenia un peto texà i la gavardina del pare, Martina tenia el seu pijama i una manta que vam trobar al carrer. La mare portava una camisa de dormir trencada i bruta i intentava tapar-se els peus amb la manta. Gairebé no teníem menjar, i menys en bon estat. Només vam ser capaços de preparar una bossa amb una mica de pa i alguns embotits. El problema era que la majoria s'havia mullat o estava en mal estat, per la qual cosa havíem d'anar amb

compte amb el que menjàvem si no volíem emmalaltir.

Em feia por pensar què havia de passar després. Si tot tornaria a ser normal o si, d'altra banda, no sortiríem ben parades i acabaríem perdent la guerra. Pensava en les conseqüències. Que potser no tornaria a veure els meus amics i amigues, que potser no tornaria a anar a l'institut, que potser ni tan sols veuria la meva família. I tot això em feia por. Em feia por perquè només era una nena, jo no hauria d'haver viscut aquells moments, ni Martina, ni cap altre nen o nena del nostre país. No era just per a ningú, només per als més poderosos, que ens van obligar a viure allò, per als soldats, per acceptar les seves ordres, i per a la maleïda societat per ser la causant de tot el dolor que vivia la gent.

Treure el cap per veure què passava a l'exterior..., feia poc que havien portat uns tancs enormes i molt pesats a la zona. Vaig veure molta pols per l'aire i vaig sentir molts trets, crits i bombes, coses que una nena de la meva edat no hauria de sentir. Vaig veure com un soldat del bàndol contrari arrossegava un nen i una dona cap a un lloc ple de cadàvers de més nens. El mateix soldat els va lligar una espècie de corda amb punxes al coll. Van començar a sagnar, però la mare li donava forces perquè tingués esperança, una esperança que no li serviria de res, ja que aquest era el seu final. El final d'una vida massa curta.

En el meu cap només podia veure la imatge dels desconeguts, que ben bé podrien ser els meus veïns,

amb aquell filferro al coll. Em van recordar els quadres de Frida Kahlo en els quals ella apareixia amb un collaret d'espines al voltant de coll. En molts d'ells, tots aquells que tant m'agradaven, *Frida in Heaven*, per exemple, on un roser se li enroscava al coll.

No volia pensar en allò, em feia mal. Només volia que tot allò s'acabés i tornéssim a casa, on hauríem de ser.

—Alba, tinc gana... —va dir-me Martina.

—Jo també. La mare està adormida, millor no despertar-la.

Vaig obrir la bossa de plàstic on ho guardàvem tot i en vaig treure de dins un tros de pa i formatge. El vaig partir per la meitat i ho vaig repartir entre les dues. Martina es va menjar la seva ració a poc a poc. Jo ho vaig intentar fer igual, però tenia massa gana i en poca estona ja no em quedava res.

Vaig tornar a pensar què passava fora. No volia que la mare i la Martina patissin el que havia vist. Jo no permetria mai que els passés això.

Podria ser que el pare fos un d'aquells que hi havia tirat pel terra, o potser l'estaven matant ara. Em van entrar ganes de plorar amb allò, no volia que els passés res, me'ls estimava massa.

—Alba, com és que la mare encara dorm? Ja hi entra llum aquí dins.

—No ho sé, potser està cansada. Últimament semblava una mica malalta —m’hi vaig apropar i els vaig tocar el front. Esperava que estigués calenta; però al contrari, estava freda.

—Martina, em deixes la manta? Crec que la mare té fred —em va donar la manta i la vaig passar pel damunt de la mama.

Van passar un parell de dies i la mare seguia dormint. Potser sí que estava molt malalta i havia d'anar a un hospital. Hi va haver cops que quasi que ens enxampen, però ja sabem que hem d'estar callades al racó més fosc perquè no ens trobin.

—Martina, vols que mirem què passa fora?

—Però la mare no ens deixa... —va dir molt preocupada.

—La mare dorm, no ho sabrà mai perquè jo no li ho diré, i tu tampoc ho has de fer.

Va acceptar i va anar amb mi fins a les escales de la paret. Primer va pujar ella perquè si queia jo la pogués agafar.

Vam veure molts tancs, més dels que hi havia l’última vegada. Hi havia molts ferits i soldats que retenien altres persones.

—Alba, aquell no és el papa?—va assenyalar un home amb barba i els cabells una mica llargs, que anava mirant per tot arreu—. Per què aquell home l'agafa pel braç? Crec que ens ha vist! Tornarà amb nosaltres? —va preguntar plena de goig.

Vaig mirar el pare mentre ell ens mirava. Sabia que passaria ara, i no podia permetre que la meva germana petita ho veiés.

—Martina, tapa't els ulls —no va entendre per què no li deixava veure el pare.

—Martina, fes el que t'he dit, tanca els ulls. I tapa't les orelles. Sisplau!

I en aquell moment, un soldat va apuntar el pare amb una pistola i va prémer el gallet. La Martina va llançar un crit de terror en veure la sang caient al terra, seguida del cos inert del pare.

I la van sentir. I ens van veure. I van vindre cap a nosaltres. I allà es va acabar tot, perquè els meus malsons es van fer realitat.

PREMI, CATEGORIA C
MAR OLLÉ SIGRÓ
2N BAT B

EL PETÓ DAURAT

Aquell diumenge es van despertar sentint-se diferents. Alguna cosa havia canviat. En Marc i l'Anna es desvetllaven del seu somni profund. La noia dugué la mirada a la mà i recordà el dia anterior. La festa, la gatzara, el soroll, la nit, la foscor. Amb l'altra mà es va tocar l'anell que li recordava la seva promesa: "Jo em lliuro a tu, i prometo ser-te fidel en la prosperitat i en l'adversitat..." Encara podia recordar en els llavis el sí més decidit que mai hagi pronunciat.

Després d'un sospir, en Marc li toca el braç suaument per indicar que ja està despert. Es miren i l'emoció del dia anterior s'esvaeix per un segon per deixar pas a la realitat. Ara estan casats, de debò. L'antic joc de flirteig, que després es convertí en bromes de parella i, més tard, de promesos, ja no era un simple joc. Això els atemorí i els fascinava alhora. I, mentre es vestien i es preparaven per al seu primer dia com a casats, en Marc recordava les seves últimes paraules la nit anterior a l'Església: "...i així estimar-te i respectar-te cada dia de la meua vida."

El que ve després d'aquests dies plens d'amor i il·lusions renovades són les ganes de la lluna de mel.

Van decidir anar a Viena per gaudir de llargues passejades al costat del Danubi i dels encara ocults paratges del bosc. En arribar a la seva destinació, es dirigeixen a la casa que han llogat, apartada del batibull incessant de la ciutat.

Un és amant de la pintura; l'altre, de la literatura. Per això, quan descobreixen el gran quadre que decora el saló, es queden muts de la bellesa que contemplen. És una versió immensa d'*El petó* de Klimt, en el qual dos amants i un cel de gotes daurades són els elements principals. Tots dos amants s'hi fusionen amb la natura, viva, fent difícil saber on comencen els seus cossos. Una obra d'art.

La propietària de la finca, que no s'ha adonat de l'admiració dels seus inquilins, els explica què hi ha a cada sala:

-Doncs bé, com podeu veure, la sala d'estar està composta per un llarg sofà i aquesta magnífica taula importada especialment de Noruega —fa una pausa perquè puguin apreciar la vista i segueix—. I també tenim una rèplica de l'obra de Gustav Klimt. Aquí hi podem veure *Der Kuss* i en l'habitació principal n'hi ha una altra. Diria que això és tot. Alguna altra pregunta?

A la parella només els cal una mirada per entendre's, i és l'Anna qui pren la iniciativa:

-Ho trobo tot perfecte... tot i que sí que m'agradaria saber alguna cosa més d'aquest quadre. El trobo captivador.

-*Ach so!* —respon la dona gran amb una rialla— Potser us interessarà saber que aquí a Viena hi ha una antiga llegenda que explica que aquests dos enamorats representen en realitat una infidelitat i la recaiguda altre cop a la luxúria per davant de la pròpia felicitat. No sempre és un símbol positiu.

Amb aquesta revelació, l'encís previ desapareix i dona pas a una nova visió de l'obra. Les cares els delaten i la dona intervé:

-Tranquils nois, és tan sols una llegenda. Les llegendes no són reals, no? Bé, jo ara he de marxar. Aquí teniu les claus. *Tschüß!*

I amb un cop fort provinent de la porta principal l'Anna i en Marc es queden sols en un lloc on regna el silenci. El ressò de la seva pròpia respiració es fa palès.

-No és una història tan bonica com em pensava...— trenca el silenci el noi.

L'Anna li dona la raó. Però, tot i aquest canvi en l'ambient, decideixen no fer cas a la llegenda i, sobretot, no donar-li importància. És simplement un quadre més de l'habitació, es diuen. Però aquest engany a ells mateixos és en va. Cada vegada que hi passen per davant, la musa que abans els semblava

gaudir, ara no té la mateixa expressió; el cel d'or semblen ara unes llargues flames de colors vibrants.

En Marc, veient que les seves vacances estaran frustrades per un problema tan petit, decideix posar-hi remei. Com que tapar el quadre amb una tela no serveix, té la idea més essencial de l'home: "Si no pots amb el teu enemic, uneix-te a ell". Li explica la seva idea a l'Anna, que sense saber què fer per trencar amb aquesta mala sort, l'accepta.

Així, tots dos es posen davant del quadre, decidits i agafats de la mà. Es miren entre ells i, com moltes altres vegades abans havien fet, es fonen en un petó que es fa etern. Segellen el seu amor amb aquesta gesta.

Se senten més vius que mai, sense cap dubte possible. El tacte càlid dels llavis deixa un gust que mai havien notat: té gust d'or. És un petó daurat.

ACCÈSSIT, CATEGORIA C
MIREIA FERNÁNDEZ MARCH
2N BAT B

SECRETS SOBRE RODES

Cada dia el poble veia passar aquells dos amics. Tothom es preguntava per què anaven en tàndem, sempre junts i sense cap destinació aparent. La Mercè de la bugaderia deia que eren esportistes d'elit i que s'entrenaven d'aquella manera, però el Lluís, el qui tenia el bar, sempre li responia que no era possible, ja que, si ho fossin, el poble se n'hauria assabentat. Quan passaven, tothom se'ls quedava mirant tot qüestionant-se el destí d'aquells dos senyors vestits de la mateixa manera.

Un dia d'estiu, mentre els més joves del poble jugaven a pilota a la plaça, van passar els dos amics, a qui el poble ja havia posat el sobrenom de "bojos del tàndem". La Nina, la més petita de tots els de la plaça, se'ls va acostar i, amb una cara innocent, els va preguntar on anaven. Els dos homes, que mai eren vistos lluny de la bicicleta, es van aturar. El més alt de tots, que anava darrere, va baixar del selló i es va posar a l'altura de la nena. Li va netejar una galta, que tenia bruta de fang perquè estava jugant a pilota, i li va dir: "Enlloc, petita, gaudim del moment." Quan els altres nens van veure la interacció entre l'home i la seva amiga, es van espantar pel que havien sentit que deien els seus pares sobre aquells senyors, així que

s'hi van acostar i, ràpidament, van emportar-se la Nina, que ara es mirava encuriosida els dos homes que tot el poble deixava de banda.

Quan la Nina va arribar a casa aquell dia, va explicar-ho tot a la seva mare, que estava fent el sopar. Mentre la filla li explicava el que havia passat, ella s'escandalitzava per por al que hauria pogut passar a la seva princesa, l'única nena de la família i la més petita, així que li va prohibir parlar amb els dos homes. Això va entristir la nena, que era molt curiosa i volia saber què tenien d'interessant aquells dos homes que tots els habitants del petit poble on vivia els jutjaven. La Nina, a més, era molt tossuda, i va fer-se la promesa que trobaria la resposta a les seves preguntes.

Un mes va passar i l'estiu va acabar ràpidament. Tots els nens anaven a escola, cosa que no deixava a la Nina gaire temps per buscar els dos homes. Un dia, però, mentre caminava de l'escola a casa, es va trobar sola, ja que tots els amics que normalment anaven amb ella se n'havien anat al parc. Ella havia dit que es trobava malament per tal de poder tenir temps de passejar-se pel poble buscant els dos homes que trobava tan interessants. Sabia que sempre feien un tomb a la mateixa hora i pels mateixos carrers, així que va asseure's en un banc a la plaça esperant l'arribada dels dos senyors.

Després d'una hora d'espera, la Nina va veure arribar el tàndem, així que es va aixecar d'una revolada i se'n va anar a aturar el vehicle. Quan l'home alt la va

reconèixer, va fer aturar el seu company i va baixar del selló i, com aquell dia d'estiu, va posar-se a l'altura de la nena, que havia crescut una mica des d'aleshores. Ella, emocionada perquè tornava a veure els qui creia que amagaven un gran secret, va llançar-se als braços d'aquell home que, sorprès per la reacció de la nena, no va saber què fer. La Nina, aleshores, va fer aixecar el seu nou amic i va fer-lo seure al banc. El seu company va aparcar la bicicleta i es va quedar dret davant la nena, mirant-la divertit. Ella, aleshores, amb la innocència i la curiositat dels primers anys de joventut, va començar a fer preguntes sense parar, mentre els dos homes intentaven respondre-les. Els "bojos del tàndem" es deien Pere i Ramon. El Ramon vivia en aquell poble des de feia uns vint anys. Abans havia viscut a Barcelona, però per problemes personals havia hagut de mudar-se. La Nina els va preguntar pel tàndem i pel perquè dels tombs que feien sempre, sense cap direcció. Els dos senyors es van mirar i el Pere, que era el qui havia parlat amb ella un mes enrere, li va dir molt fluixet: "És l'única manera d'estar junts sense ser massa jutjats." Aquella oració, la Nina no la va entendre, però abans que tingués temps de preguntar res més, va sentir com la mare la cridava, així que es va acomiadar ràpidament i va marxar cap a casa.

Els anys van passar i la Nina va perdre la curiositat per aquells dos homes. Ells es van fer grans i cada vegada se'ls va anar veient menys damunt el tàndem. La nena es va oblidar d'aquella tarda i d'aquella frase que no va entendre, fins que un dia va sentir un gran rebombori a la plaça del poble, mentre tornava de

l'escola. Es va acostar ràpidament a la multitud i va buscar amb la mirada l'origen de la commoció, però abans de poder trobar-lo, va sentir el que la gent cridava: "Dimonis", "Sereu castigats per Déu", "Pecadors", "No us torneu a acostar pel poble".

La Nina, que tenia un mal presentiment, es va fer un forat fins al davant del gran cercle que s'havia format. Al centre, va poder veure els dos homes amb els qui havia parlat anys enrere, el Pere i el Ramon, si no ho recordava malament, i va preguntar a la Mercè de la bugaderia, que tenia al costat, què havia passat. Aquella es va mirar els homes amb disgust i va dir a la Nina: "Són uns pecadors." La nena es va mirar el Lluís, el del bar, que estava al costat de la Mercè i va repetir la pregunta. Aquell se la va mirar fixament i li va dir: "Són parella, ells dos. Dos homes! Quin escàndol..." Aleshores, la Nina, que s'havia recordat d'aquella tarda, va entendre, per fi, la frase que el Pere li havia dit, asseguts en un banc una tarda de tardor.

Premio Miguel de Cervantes
de narrativa

PREMIO, CATEGORIA A
CLARA CANO
2N ESO D

UN SITIO ESPECIAL

El abuelo estaba muy extraño ese día. Se había levantado muy decidido y había salido de casa sin decir nada. Nick lo siguió todo lo rápido que pudo. No entendía nada. Fueron unos minutos que se hicieron eternos. El abuelo no habría la boca. Cruzaron todo el pueblo y siguieron por el camino que lleva a la playa. Se detuvo al lado de unos arbustos.

-¿Dónde vamos? -preguntó Nick.

El abuelo no respondió, simplemente separó los arbustos y siguió adelante. Hasta que de la nada, llegaron. No había visto nada igual. Era un paisaje precioso. Aguas cristalinas, limpias, ni un solo ruido molesto, solo se escuchaban las olas del mar. La brisa le acariciaba el rostro. Entonces, el abuelo empezó a hablar:

-Cuando tu abuela murió, me quedé sin nada, sin nadie. Estaba muy solo. Dejó un vacío enorme. No podía estar en casa, cuando más tiempo pasaba ahí, más triste estaba y más la echaba de menos. Debía buscar a alguien. Algo. Hasta que un día empecé a caminar, sin saber qué hacer ni dónde ir. No me

gustaba la playa, lleno de gente, de papeles, de plásticos, latas...

Ni siquiera sabía de su existencia, Nick. Hasta que llegué aquí. Aquí encontré una paz y una calma que nunca jamás había sentido. Aquí no había nadie, no había nada. Solo estaba la naturaleza y yo. Me pasé más tiempo aquí que en mi propia casa. Venía cada día; mañana, tarde y noche. Pero luego tu madre desapareció del mapa. Y llegaste tú. Nick, tu me devolviste la felicidad, esas ganas de vivir que hacía tiempo que no sentía.

Nick estaba paralizado. Sin palabras. Veía en los ojos de su abuelo esa nostalgia, esa emoción y a la vez esas ganas de soltar todo esto que acababa de explicar.

-Nick, a mí ya no me queda mucho tiempo en este mundo. Yo no tengo nada más que esto. Y te lo quería dar a ti. Cuida este sitio. Es sagrado. Aquí encontrarás un sentimiento que no has sentido jamás. Te quiero -acabó el abuelo.

Luego se dio la vuelta y se fue. Nick se quedó ahí, solo.

Ya tenía 22 años, el abuelo había fallecido cuatro años atrás y desde aquel día pasaba horas y horas en el sitio que él le había regalado. No había día que no lo echara de menos. Pero ese lugar hacía que se olvidara de todo. Era el sitio perfecto donde poder escapar del mundo. Lo cuidaba como a nadie. Nuevas personas habían aparecido en su vida en

estos últimos años. Pero no había querido tanto a nadie como quería ese lugar. Siempre que estaba allí le contaba las nuevas experiencias que había vivido y las que estaban por llegar; todas sus alegrías y todas sus preocupaciones. Iba y lo soltaba todo. Sentía que su abuelo estaba allí, sentado a su lado, sin perderse ni una palabra. Nick sabía que no se quedaría en ese pueblo por mucho tiempo. Pero le prometió a ese lugar que volvería y que lo echaría mucho de menos. Y siempre tendría en mente que se puede querer a la Naturaleza tanto como a una persona. De una manera diferente. Pero de una manera especial.

ACCÉSIT, CATEGORIA A
LAIA CAMELL
2N ESO C

¿LOCURA?

Las ocho y media de la mañana. Ya llegaba tarde y era el primer día de clase, no me lo podía permitir. En diez minutos estuve lista. Bajé las escaleras a toda prisa, me despedí de mi mascota y salí corriendo. Pasé por delante de la panadería, del bar y del Ayuntamiento, iba tan rápida que de repente no sabía por dónde ir... me perdí. Miré a mi alrededor, por un momento dejé de pensar en el tiempo. ¿Cómo he podido perderme en mi propio pueblo? Fue lo único que pensé antes de ver un camino ligeramente conocido. Miré rápidamente el reloj y no me lo pensé dos veces y fui por allí, no quería llegar tarde. Corrí por ese camino y llegué a un bosque. En ese momento ya no sabía qué era lo real y lo irreal... en mi pueblo no hay bosques...

Había algo raro allí. Iba tan perdida que me tropecé con la raíz de un árbol. Me cansé. Saqué mi móvil para buscar a la primera persona que encontrara enviarle un mensaje. Bien, el primero era Álex... No quería hablar con él y más después de lo de ayer. Siguiendo. Su hermana: perfecto. Le envié un mensaje pero no le llegaban. Me puse a reír para no llorar. Iba a llamarla cuando mi móvil se apagó. ¡¿Cómo puede ser si lo cargué toda la noche?! Me levanté de un salto

y ya estaba notando la ansiedad que quería ocultar, empecé a correr en dirección recta. Vi humo en el horizonte; normalmente, en un videojuego, cuando seguías el humo llegabas a una cabaña... A lo mejor allí alguien me podría ayudar. Aunque el temor y la ansiedad ya pesaban demasiado, llegué a la pequeña cabaña. Entré sigilosamente con la intención de decir mi papel de niña perdida a la persona que hubiera dentro, aunque luego pensé que a lo mejor no era muy buena idea entrar ya que si estaba tan lejos de mi supuesto pueblo sería porque quieren ocultar algo o son secuestradores.

Entré. Que pasara lo que quien sea quien está arriba quisiera. Al entrar me quedé parada. A pesar de ser una cabaña de madera pequeña, por dentro era bastante grande y con un aspecto muy actualizado. Tenía pinta de bar. Las paredes eran de tonos azules, morados y negros. Había una barra al final con un cuadro detrás, mesas y sillas negras y una grada arriba. Y cerca de la barra se encontraba un piano. Me llamó la atención que todos fueran maniqués blancos. Qué bonita peli de terror. La ansiedad y el miedo se volvieron a apoderar de mi cuerpo, hasta que vi a una mujer sentada en las gradas. Y en ese segundo me desmayé.

Me desperté en un sofá rojo, con dos ascensores a un lado y una puerta al otro. Delante de mí había la extraña mujer y detrás suyo, un albino. Estaban hablando tranquilamente mientras me miraban. Yo, a causa del aturdimiento, no podía escuchar nada aún. Pude leer en sus labios: "Perdona a quien hayas de

perdonar. Alguien que intentó ayudar se lastimó a sí mismo por la tontería de algún otro. ¿En qué mundo vivimos?” Qué horror. Al escuchar eso, solo podía pensar en Álex. Ayer solo quería ayudarme y yo le grité y acabó llorando. Ya tiene 25 años y nunca lloró delante de mí. Ellos me levantaron y me pusieron en un ascensor. Ya recuperada mi oída escuché decir que merecía la pena volver a intentar solucionar lo que causé. No lo entendí muy bien, pero solo quería llegar a casa y pedirle perdón a Álex.

El ascensor me dejó en el bosque, algo extraño, pero ¿qué hay de normal en esto? Me dolía todo el cuerpo, tenía los ojos llorosos y me había perdido el primer día de clase en algún sitio. Solo pedía llegar a casa. En el camino me fijé más en el hermoso bosque. Tenía pequeños riachuelos, árboles pequeños y otros más grandes; flores, pequeños animales. Al ver eso sonreí un poco, era hermoso y actualmente ya no se ven cosas así. Empecé a sentirme pesada, no podía mantener mis ojos abiertos, me dolía todo y caí al suelo.

Olía muy bien. Me recordaba a algo... ¡el perfume de Álex! Abrí mis ojos y era mi habitación! Me puse a llorar porque ya no sabía qué pasaba en mi vida. ¿La locura ya me había llegado? De repente noté una mano cálida que acariciaba mi mano con... ¿Miedo?. Era Álex. Solo con verle me relajé. Lo abracé y le pedí mil veces perdón, al fin y al cabo, éramos primos. Hacía más de un mes que nuestra abuela murió, un momento muy duro para todos. Deduje que todo había sido un sueño causado por todo el

estrés y todo el dolor que me causó lastimarlo. Ayer solo me intentó ayudar ya que soy muy cerrada y él sabía que hablar no me haría daño, pero yo solo pude gritarle que no era una niña y que no me pasaba nada, que él era el débil y el llorón. Obviamente yo no pensaba eso. Se me escapó, había sido un mal día y por mi culpa él acabó llorando. Lo volví a abrazar con todo lo que yo le podía transmitir en ese momento, no hacían falta palabras para saber que necesitábamos estar solos sin nadie que nos molestara. Bajé las escaleras para desayunar con Álex detrás. Abajo estaban mis tres hermanos y su hermana. Miré el móvil y me relajé al ver que aún faltaba dos días para el nuevo curso. Me llamó la atención un mensaje desconocido: “Sueños a domicilio, arruínalo, sueñalo y arréglalo”. ¿La magia existe? Podría ser. Le debo la vida a esos dos aunque seguía pensando que estaba loca.

PREMIO, CATEGORIA B
ALISSON ALARCÓN
3R ESO A

DEAR SUNSHINE

Querido sol:

Luna no te merecía. Luna te lastimó. Luna te mintió y con otros astros y planetas se la vio. A pesar de que no te valoró, la perdonaste y a tus brazos volvió. Una y otra vez, la misma cuestión, yo era consciente de tu frustración y por lo tanto, también preocupabas a este girasol.

Todo iba viento en popa por instantes. Mi amor por ti iba en aumento y me hacías perder la razón. Lágrimas por amor, lágrimas de alegría, contigo había lluvias de emoción pero mi día llenabas siempre de ilusión. Todo era luz y color, hasta que pedí tu corazón.

Otra estrella dijiste que había, y que confundido te sentías. Presionarte no quería, pero solo tú tenías elección y, aunque deseaba ser yo ese amor, ni a ti ni a ella quería privar de una felicidad que yo siempre solía buscar.

Las demás flores del jardín ya me lo advertían, que aferrarme a ti no debía, pero supongo que el corazón no solo es ciego, sino sordo también. Querido sol,

dices estar enfadado conmigo, pero no encuentro cuál es esa razón. Tampoco me la quieres dar, y seguramente, menos perdonar.

Amado sol, ya no pasas por este jardín. Has dejado desolado a este girasol. Extraño tus sonrisas, tu calor y tus rayos de sol. Siento que me evades y quizás lo hagas. A pesar de no mostrar nada, en el interior me marchito lentamente sin que tengas idea del dolor.

Querido sol, me odio más que nunca gracias a ti. Me odio por el hecho de que después de lo que hemos pasado y he sufrido por ti, aún te amo. A ti me acostumbré y ahora me desgarrar recordar cuando decías que nunca te irías como los demás.

En conclusión, mi querido sol. Tú me odias, bien, porque yo te odio y a su vez te amo, pero por ello yo también me odio. Me gustaría olvidarte, pero mi mente no sabe borrar. Ya me da igual nuestro amor, pero vuelve a pasar por este jardín, te lo pido por favor.

Con mucho amor y odio,

El Girasol.

ACCÉSIT, CATEGORIA B
TEO MILÁN
3R ESO A

EL PASEO

Estaba paseando a Turca como había hecho casi todos los días de mi vida: salía de casa, bajaba a mi calle, cogía el camino de tierra de siempre y daba la vuelta de cuatro kilómetros de siempre pasando por los mismos campos de siempre. En cuanto salí de casa no noté nada raro, pero a medida que me acercaba al camino de tierra la iba notando más tensa, no sé, se movía como si estuviera asustada y nerviosa, no se movió de mi lado en todo momento, pero como estaba atada aún tampoco le di demasiada importancia.

En cuanto llegamos al camino de tierra, desaté a Turca como cada vez que la había sacado a pasear, pero no salió corriendo como era normal, se quedó a mi lado como lo llevaba haciendo todo el paseo, como nerviosa. Me pareció extraño, pero tampoco le di mucha importancia, pensé que no se encontraría del todo bien. Siguió todo el rato a mi lado, no se alejó ni un poco en ningún momento, pero lo más raro era que pese a cómo caminaba, no paraba de mirar a su alrededor y de olfatear. De repente, Turca se paró unos segundos y, sin más, comenzó a correr hacia el bosque más cercano y desapareció entre los árboles.

Me quedé un momento parado sin saber demasiado bien qué hacer y, después de pensarlo un poco, decidí que lo mejor era seguirla. Y así pasé media hora, corriendo, caminando y, de vez en cuando, chillando su nombre. Entonces me di cuenta de que algo raro pasaba, no había oído ni visto ningún pájaro ni otro animal desde que había salido corriendo. Era un poco tarde, sí, pero no lo suficiente como para que no hubiera ningún animal. Entonces pasó lo más raro de todo, dos lobos pasaron delante de mí, yo me quedé sin palabras, ¡aquí no había lobos y nunca los había habido! Me quedé atónito, pero yo quería encontrar a mi perra, así que continué un rato caminando hasta que la vi, vi a Turca medio escondida en un arbusto. La llamé y se giró, vino a mí y me preguntó qué quería.

Creo que estuve a punto de desmayarme, ¿cómo era posible que me hablara un perro? Me quedé sentado en una roca y me di cuenta de que mi perra y yo no estábamos solos, muchos ojos se iban moviendo en la oscuridad. Cuando los ojos se me acostumbraron a la oscuridad me di cuenta de que a mi lado corrían todo tipo de animales: jabalíes, ciervos, corzos, muchos pájaros, serpientes, otros animales y hasta los lobos que había visto antes.

Como no sabía qué estaba pasando, le pregunté a Turca, con la esperanza de que no me contestara, que qué estaba pasando. Pero ella me contestó. Me explicó que todos esos animales se habían reunido desde diferentes partes de toda la península para poner fin a todo lo que les hacían los humanos, que

querían acabar con nosotros pueblo a pueblo y ciudad a ciudad, y que empezarían con el mío. Me dio miedo pero en el fondo no me pareció una idea tan terrible.

Lástima que yo fuera el primero.

PREMIO, CATEGORIA C
MIREIA FERNÁNDEZ
2N BAT B

LA PESADILLA

“Me levanto de golpe. Una pesadilla, otra más. Abro mucho los ojos esperando a que se acostumbren a la oscuridad que hay siempre en mi habitación, pero entonces me sorprende al ver un fluorescente encendido encima de mí. Miro a mi alrededor y me doy cuenta que no sé dónde estoy. Intento levantar el cuerpo, pero soy incapaz ya que tengo unas cuerdas dando vueltas a mi pecho, manos y tobillos. Intento escuchar alguna cosa, pero lo único que consigo es asustarme aún más al no oír absolutamente nada, ni los pájaros en los árboles o las hojas moviéndose por culpa del viento que oigo siempre al vivir en medio de un bosque. Muevo la cabeza, intentando reconocer algo, pero no logro identificar nada, así que me intento levantar otra vez. Este movimiento solo hace que note algo en los brazos, así que, cómo puedo, los miro. Me asusto al ver dos agujas con tubos que sobresalen de mis antebrazos. Sigo uno de los tubos y llego a una máquina que succiona un líquido rojo, mi sangre. El otro tubo da a otra máquina igual que la otra, pero que introduce un líquido blanco en mi cuerpo.

Callo, ahora oigo una voz y unos pasos. Me preparo para hacerme la dormida pero los pasos no se

detienen, sino que pasan de largo y entran en una habitación de al lado. Cinco minutos después se oye una voz por toda la habitación: “Sujeto número 10, mueva la cabeza para darme una respuesta afirmativa o negativa, por favor.” Dice la voz masculina. -¿Me oye? -Mi cabeza va arriba y abajo. -¿Nota dolor? -Ahora va de lado a lado. -De acuerdo, gracias. Espere para más órdenes, sujeto número 10.

Lo único que puedo esperar ahora es lo peor, ya he notado como me llamaba aquel hombre: “sujeto número 10”. He pasado de tener un nombre que me hacía especial y me identificaba y una vida plena con familia y amigos a ser solo un número en la vista de este señor y de todos los que, estoy convencida, forman parte de esto.

Pienso, no noto dolor y no he leído nada porque no hay letras por ningún sitio. Tampoco me he visto reflejada en ningún sitio. Quizás es un sueño o, más bien dicho, una pesadilla. Pensaba que me había despertado de una, pero en clase de psicología nos explicaron que a veces los sueños tienen varios niveles, así que podría ser que aún no estuviera despierta. -Tranquila, todo irá bien. -Me repito una y otra vez. -Seguro que solo es un sueño. -Cierro los ojos y espero. -Respira, Aza, respira. ¡Despiértate, despiértate! -No pasa nada. Seguro que es porque estoy nerviosa. -No pasa nada, todo irá bien.

Se abre la puerta con rapidez y me asusto por el ruido que hace, así que abro los ojos y veo a un hombre entrar. Se me acerca y me quita rápidamente las

agujas, lo que hace que me duelan los brazos. Lo miro y veo el cartel que lleva en el pecho en el que reza “Leonardo Sinxo”. Abro mucho los ojos, mirando al hombre frente a mí. -Espera... -Noto dolor y puedo leer. No, seguro que son malas pasadas que me juega la cabeza. Pienso. -Tranquila, todo irá bien. -Cierro los ojos, intentando tranquilizarme. -Respira, Aza, respira. -Abro los ojos cuando oigo un ruido y veo al hombre frente a mí con una aguja con un líquido dentro. -Ha fallado el test, no da los resultados que debería dar. Es un sujeto defectuoso -dice el hombre. -Todo irá bien, solo es un sueño. Respira, Aza, respira. Es una pesadilla. -Es lo último que pienso mientras la aguja se clava en mi cuerpo.

Institut Jaume Huguet

Valls

Antiga Escola del Treball

Carrer Creu de Cames, s/n 43800 VALLS
Telèfon 977 600 938
Fax 977 612 565
e-mail e3004611@xtec.cat
Web www.institutjaumehuguet.cat
AMiPA 977 603 560